

Příběh Jindřišky Šatavové

Jindřiška Emílie Šatavová rozená Brunová se narodila roku 1942 v Praze. Její kmotrou byla první náčelní dívčího skautingu Emílie Milčicová. Jindřišky rodiče byli před válkou vůdci skautských oddílů v Praze.

Roku 1948 nastoupila na základní školu. V tomto roce už byl z důvodů přísného komunistického režimu skauting zakázán, a proto se ho jako malá nemohla zúčastnit. Měšťanku (měšťanská škola) v Jablonci ukončila v osmém ročníku. Následně studovala Střední průmyslovou školu chemickou v Ústí nad Labem. V té době se rodina potýkala s nepříjemnou událostí. Jindřišky tatínek, ředitel malého podniku se dostal do konfliktu s komunistickou stranou a poté byl obviněn ze zhárství fabriky. Bylo velice obtížné sehnat obhájce. Nebylo prokázáno zhárství, přesto dostal podmínku (jako ředitel měl odpovědnost za podnik). Ředitelka školy v maturitním ročníku donutila pí. Jindřišku podepsat dokument, kde potvrdila, že poslední 4 roky žila na intru (mimo vliv rodičů), jinak by musela opustit školu. Maturitní zkoušku úspěšně složila roku 1960.

Tentýž rok, se Jindřiška provdala za muže (Vladimír zvaný Šaman), se kterým se seznámila na střední škole. O rok později se jim narodila dcera. Společně se svým manželem se přihlásili na vysokou školu. Jindřiška zkoušky udělala, ale pro politické důvody (rodiče), pro naplněný kvóty vhodnějšími uchazeči, nebyla přijata. Roku 1963 se jim narodil syn. Rodina přišla o bydlení v Teplicích (žili v domě, který patřil fabrice a bylo jim oznámeno, že se dům bude bourat). Manželé hledali práci a jediná továrna, která jim nabídla volná pracovní místa a byt byl Kaučuk v Kralupech, kam se tedy přestěhovali. Ovšem ani to nemělo lehký průběh. Jindřiška nedostala povolení o přesídlení z pohraničí do vnitrozemí, nakonec se ale zadařilo. Paní Šatavová nestíhala směnný provoz a péči o děti, a tak z důvodu náročnosti, zaměstnání změnila a odešla pracovat do závodu Aero Vodochody, kde pracovala pouze na ranní směny.

Roku 1968 našla plakátek o obnově skauta. Ve 26 letech jela s rodiči na svou první schůzi, kde zažila šok. Na vlastní oči viděla úplně jiný přístup lidí k práci než v pionýru a svazu mládeže. Během roka splnila všechny zkoušky. Po dokončení zkoušek se účastnila tábora na řece Střela. Jindřiška Šatavová získala přezdívku „Kšanda“. Tatínkovi se totiž v pražském oddíle říkalo Řemen (velice přísný), mamince měli říkat Řemenice. Na radě bylo rozhodnuto o přezdívce pro Jindřišku.

V létě 1970 navštívila tábor předsedkyně okresního pionýra a přislíbila převzetí skautské organizace, jinak by došlo k přerušení činnosti. Veškeré vybavení tábora měla pod patronátem Jindřišky, která ovšem obdržela dopis, ve kterém bylo nařízeno, aby odevzdala veškeré skautské zařízení. To bylo převezeno do pionýrského domu, pionýři jim vzali jejich milované tábořiště Střela.

Oddíly paní Jindřišky a jejího manžela (členem oddílu bývalý kralupský starosta p. Petr Holeček) přešly do Čechie. Roku 1973 dochází k budování tábora ve spolupráci s paní Blankou Maršálkovou. Paní Jindra byla potřetí těhotná a bylo potřeba sehnat někoho kdo postaví tábor. To se zadařilo a mohl se tábor uskutečnit.

Roku 1974 přichází návrh na zrušení všech tělovýchovných jednot v Kralupech (i Čechie) kromě oddílu z Kaučuku. Další tábor na Malé Skále se konal pod hlavičkou Kaučuku.

Do listopadových událostí roku 1989 se paní Jindřiška aktivně nezapojovala. 1.12.1989 se konala schůze ústřední rady Junáka a X̂anda se jí nezúčastnila. Čekala, zda ji přijmou zpátky, neboť byla vedoucí pionýrského oddílu.

Obnova skautské činnosti v Kralupech byla zahájena zajímavým způsobem. V Kloučkově škole (dnes Generála Klapálka) probíhal nábor do skauta, o kterém X̂anda ani jiní bývalí činovníci ze 70. let nevěděli. Jindřiška muže vypátrala a pozvala ho domu. Během setkání zjistila, že tento muž nemá vůbec ponětí o skautské činnosti. Po Vánocích dochází k znovu otevření střediska. Nábor dětí byl hojný, ovšem většina jich u skautingu nevydržela.

Jeden čas byla Jindřiška i výchovnou zpravodajkou okresu v Junáku. Roku 1990 byl uspořádán tábor u Jablonce. Veškeré vybavení tábora získali díky protoku o předání majetku ze 70. let. Oddíl vedla do roku 1992. Skautingem žije dodnes, je členkou skautského střediska.

Jindřiška se svojí rodinou v době komunismu zažila několik kontrol policií. Její dcera Vlad'ka začala chodit s „Francouzem“ (Čech, který žil trvale ve Francii a měl obojí občanství). Rok čekali na povolení k sňatku, mezitím se jim narodil syn. Přes veškeré patálie (uznání otcovství, návštěva manžela ve Francii) se podařilo dceři a vnukovi přestěhovat do Francie. Dnes má X̂anda ve Francii 5 vnoučat a 8 pravnoučat. V době komunismu zažila „šikanu“, ona se ale nebála.